

РЕШЕНИЕ

№ 25041

гр. София, 22.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 75 състав, в
публично заседание на 08.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Геновева Йончева

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **4570** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на „Глобъл Рециклинг“ ООД, ЕИК[ЕИК], седалище и адрес на управление: [населено място], район В., [улица], ет. 4, ап. 16, представлявано от управителите Р. Л. К. и Г. С. И., против Решение № ПИ-116 от 02.04.2026 г. на директора на Териториална дирекция (ТД) на Национална агенция за приходите (НАП) – С., с което е оставена без уважение жалбата срещу Разпореждане за разпределение с изх. № С260022-125-0065154 от 11.03.2026 г., издадено от главен публичен изпълнител при ТД на НАП - С..

В жалбата са развити подробни съображения за незаконосъобразност на оспореното решение и на потвърденото с него разпореждане. Тезата на оспорващия е за неправилно приложение на материалния закон - конкретно на чл. 169, ал. 8 и чл. 219 ДОПК. Иска се отмяна на актовете на приходната администрация и връщане на преписката на публичния изпълнител за извършване на ново разпределение със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

Доводите в жалбата се поддържат в о.с.з. от адв. О. Л., който съобразно изхода на делото претендира присъждане на разноски по представен списък.

Ответникът – директорът на ТД на НАП – С., чрез процесуалния си представител юрк. Б., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатското възнаграждение.

Административен съд София- град, III отделение, 75-ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа

страна следното:

Срещу жалбоподателя е образувано изпълнително дело №[ЕИК]/2018 г. по описа на ТД на НАП – В. Т., офис П., в рамките на което на основание чл. 217, ал. 2 ДОПК с разпореждания на публичен изпълнител при ТД на НАП-В. Т. - от 16.07.2018 г., 19.11.2018 г., 25.01.2019 г., 07.03.2019 г., 21.03.2019 г., 02.04.2019 г., 21.05.2019 г., 19.07.2019 г., 28.08.2019 г. и 16.09.2019 г. са присъединени вземания, чиито размери (главница и лихви) са описани в обжалваното решение на директора на ТД на НАП – С..

На 10.03.2026 г. от жалбоподателя (длъжник по изпълнението) е постъпило плащане в размер на 14 740,54 евро.

С разпореждане от 11.03.2026 г. с изх. № С260022-125-0065154 главен публичен изпълнител при ТД на НАП - С. е извършил разпределение на постъпилата сума за погасяване на задължения на дружеството в общ размер на 14 750,54 евро, от които 7 879,16 евро са отнесени за погасяване на главници за невносен данък върху доходите на физическите лица (произтичащи от подадени осигурителни декларации обр. № 6) и ДДС по СД по ЗДДС, а 6 861,38 евро са отнесени за погасяване на лихви.

Разпореждането е оспорено от жалбоподателя пред директора на ТД на НАП – С., който я отхвърлил с обжалваното в настоящото производство Решение № ПИ-116/02.04.2026 г.

За да постанови този правен резултат, решаващият орган е приел, че когато изпълнителното производство е за събиране на разнородни вземания и постъпилата сума не е достатъчна за погасяването им в пълен размер, както е в настоящия случай, приложение намира редът, посочен в нормата на чл. 219, ал. 1 от ДОПК. Приел е, че при изчисляване на общия размер на задълженията в дадена група се включват освен техните главници, но и относимите към тях акцесорни вземания за лихви. Посочено е, че постъпилите суми се разпределят съразмерно спрямо общия размер на задълженията в съответните подгрупи, формирани от главници и лихви, а вътре в самите подгрупи се погасяват първо главниците, и ако има остатък – лихвите. Прието е също, че по този начин в рамките на различните подгрупи е допустимо погасяване на лихви в едната подгрупа (както е в случая), при наличие на непогасени задължения за главници в друга подгрупа, при условие, че това съответства на съразмерното разпределение на постъпилите суми спрямо размера на задълженията в съответните подгрупи.

Решение № ПИ-116/02.04.2026 г. е връчено на „Глобъл Рециклинг“ ООД на дата 06.04.2026 г.

Жалбата срещу него е депозирана в съда на 09.04.2026 г.

При тази фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 268, ал. 1 ДОПК, от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебно обжалване индивидуален административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган - директорът на ТД на НАП - С. съгласно Заповед № 2924/29.10.2025 г. на изпълнителния директор на НАП, в пределите на неговата компетентност по чл. 267, ал. 2, т. 5 ДОПК, в предвидената от закона писмена форма, със съдържание, което отговаря на изискванията за излагане на фактическите и правни основания за издаване на акта и при спазване на административнопроизводствените правила.

Идентичен извод следва по отношение на потвърденото с него Разпореждане за разпределение с изх. № С260022-125-0065154/11.03.2026 г., издадено от главен публичен изпълнител при компетентната ТД на НАП С. (А.: чл. 8, ал. 1, т. 1 ДОПК) съгласно правомощията му, определени в чл. 226 и чл. 156 ДОПК.

По съответствието на актовете с материалния закон, съдът намира следното:

В случая правният спор е концентриран върху законосъобразния ред за разпределение и

погасяване на публичните вземания съобразно регламентацията в ДОПК. В сезиращата жалба се поддържа тезата, че в нарушение на императивното правило на чл. 169, ал. 8 ДОПК публичният изпълнител е разпределил сума за погасяване на акцесорни вземания (лихви), въпреки че към този момент дружеството-длъжник е имало непогасени главници по публични задължения. Обратно, в решението си директорът на ТД на НАП – С. излага аргументи, че сумите са разпределени законосъобразно на основание чл. 219, ал. 1, т. 1 ДОПК – съразмерно, спрямо общия размер на задължението в съответните подгрупи, формирани кумулативно от главниците и принадлежащи към тях лихви.

Настоящият съдебен състав не споделя позицията на административния орган, тъй като почива на неправилно прилагане на материалния закон. Липсва нормативно основание за възприетото виждане, според което в групите по чл. 219, ал. 1 ДОПК се включват освен главниците, но и вземанията за лихви по тях. Макар и с акцесорен характер, по силата на чл. 162, ал. 1, т. 9 ДОПК законът третира лихвите върху публичните вземания като самостоятелна категория публични вземания. Щом те са такава самостоятелна категория, то законодателят не би пропуснал да ги уреди в чл. 219, ал. 1 ДОПК като следващи привилегиите на съответната група публични вземания. Видно от текста на цитираната норма обаче, лихвите не са включени при решаване на въпроса за конкуренцията между разнородните публични вземания. С акта си административният орган на практика е допуснал недопустимо смесване на два взаимосвързани, но принципно различни правни института – прихващането на изпълнението по чл. 169 ДОПК и конкуренцията между разнородните публични вземания по чл. 219 ДОПК. Първият институт урежда реда за погасяване на вземанията в зависимост от техния характер – дали са главни или акцесорни (вземания за разноси и лихви), докато вторият регламентира единствено поредността на погасяването на главните вземания, когато те са разнородни (т.е. произтичат от различен пораждащ фактически състав).

Следва да се отбележи, че в ДОПК - и конкретно в чл. 219 от същия кодекс - липсва разпорежда, аналогична на чл. 136, ал. 4 от ЗЗД, която да разпростира привилегиите на главното вземане и върху акцесорното вземане за лихви. Поради това е нормативно необосновано в групата по чл. 219, ал. 1 ДОПК да се включват и лихвите, наред с посочените в нея главнични задължения. В случая не се касае до празнота в закона, която да бъде попълнена по аналогия съгласно чл. 46, ал. 2, изр. първо ЗНА, а за липса на законодателна воля за уреждане на подобно положение в производството по принудително изпълнение на публични вземания. За разлика от режима на частните вземания (чл. 76, ал. 2 от ЗЗД), където поредността „разноси, лихва, главница“ отчита интереса на кредитора, при погасяването на публичните вземания законодателят съобразява приоритетния интерес на дълга. Ето защо в чл. 169, ал. 1 ДОПК е разписана точно обратната последователност – главница, лихви, разноси. Този интерес е гарантиран и след образуване на изпълнителното дело, като в чл. 169, ал. 8 ДОПК изрично е предвидено, че ал. 3, 4 и 5 не се прилагат, а публичните вземания се погасяват в последователност: разноси, главница, лихви. Доколкото по делото липсват данни за съществуването на публичното вземане за разноси, постъпилата сума е следвало да бъде отнесена за погасяване на всички главници, налични към датата на плащането, независимо от групата по чл. 219, ал. 1 ДОПК, в която попадат те. Едва след тяхното пълно погашение следва да се пристъпва към отнасяне на остатъка от нея за погасяване на лихвите. Това тълкуване е в съответствие със съдебната практика (вж. цитираното в жалбата решение № 1338 от 30.01.2018 г. на ВАС по адм. д. № 6190/2017 г., I о.), в която се приема, че разнородността на публичните вземания е ирелевантна за поредността на погасяването по чл. 169, ал. 1 ДОПК, като е определящ е източникът на задълженията (дали се касае за главници, лихви или разноси). Прието е също, че нормата на чл. 169, ал. 6 ДОПК надхвърля по своето

съдържание ограничението на препращането към ал. 5 от същата разпоредба, тъй като изрично предвижда, че към погасяването на лихви се пристъпва едва след погасяването на всички главници по задълженията. Приложението на това правило не е ограничено в рамките на дадена група по чл. 219, ал. 1, т. 1 – т. 3 ДОПК, както неправилно е приел административният орган, а още по-малко – в рамките на т. нар. подгрупи. Напротив, при извършване на разпределението от публичния изпълнител към погасяване на задълженията за лихви се пристъпва едва след пълното погасяване на вземанията за главници във всички хипотези по чл. 219, ал. 1, т. 1 – т. 3 ДОПК, като самото погасяване на главниците в рамките на една група се извършва съразмерно.

В заключение, публичният изпълнител е бил задължен да разпредели постъпилата сума, като първо погаси съразмерно всички налични към датата на плащането главници за данъчни задължения и задължителни осигурителни вноски (респ. главниците от следващите групи по чл. 219, ал. 1, т. 2 и т. 3 ДОПК). Едва след пълното им погасяване, при наличие на остатък от сумата, следва да се пристъпи към погасяване и на начислените върху тези главници лихви, прилагайки същата последователност. Като не е процедирал по този начин, публичният изпълнител е допуснал нарушение на материалния закон, което не е било отстранено и от решаващия орган, поради което оспореният административен акт се явява незаконосъобразен.

Доколкото естеството на акта не позволява решаването на делото по същество, след отмяната на решението на директора на ТД на НАП – С. и на потвърденото с него разпореждане, преписката следва на основание чл. 160, ал. 3 вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК да бъде върната на публичния изпълнител със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 161, ал. 1, изр. първо ДОПК, в полза на жалбоподателя следва да бъдат присъдени претендираните разноски в общ размер на 625,56 евро, от които държавна такса - 25,56 евро и адвокатско възнаграждение - 600,00 евро. Последното надхвърля в минимална степен определеното в чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. възнаграждение и не е „прекомерно“ съобразно тълкуването в Решение от 25.01.2024 г. на СЕС по дело С-438/22.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 и ал. 3, вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК, Административен съд София-град, III отделение, 75 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № ПИ-116 от 02.04.2026 г. на директора на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С., с което е оставена без уважение жалбата на „Глобъл Рециклинг“ ООД срещу Разпореждане за разпределение с изх. № С260022-125-0065154 от 11.03.2026 г., издадено от главен публичен изпълнител при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С..

ОТМЕНЯ Разпореждане за разпределение с изх. № С260022-125-0065154 от 11.03.2026 г., издадено от главен публичен изпълнител в Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С..

ВРЪЩА преписката на публичния изпълнител при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – С., за извършване на ново разпределение на постъпилата на 10.03.2026 г. сума в размер на 17 470,54 евро, при съблюдаване на дадените с настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите да заплати на „Глобъл Рециклинг“ ООД разноски по делото в размер на 625,26 евро (шестстотин двадесет и пет евро и 26 цента).

На основание чл. 268, ал. 2 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс, решението не

подлежи на обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните по реда на чл. 137 от Административнопроцесуалния кодекс, във вр. с § 2 от Допълнителните разпоредби на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

СЪДИЯ: